

A Pécsi Ítéltábla Pécsen, a 2018. évi február hó 16. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

ítéletet:

A másodfokú bíróság a költségvetési csalás büntette és más bűncselekmény miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Zalaegerszegi Törvényszék 2.B.37/2015/48. számú ítéletét az alábbiak szerint változtatja meg:

- a vádlott tényállás II. pontjában leírt és az elsőfokú bíróság által 2 rendbeliként értékelt cselekményeit egységesen a Btk.403.§ (1) bekezdés b) pontjában meghatározott, folytatólagosan elkövetett számvitel rendje megsértése büntettének minősíti;
- a vádlottal szemben kiszabott halmazati büntetést 4 (négy) év szabadságvesztésre és 4 (négy) év közügyektől eltiltásra súlyosbítja;
- a kiszabott szabadságvesztésbe beszámított előzetes fogvatartás kezdő időpontja helyesen a 2014. évi július hó 1. napja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyja.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész súlyosbításért, a szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás hosszabb tartamban történő megállapítása végett, míg a vádlott és védője a büntetőjogi jogkövetkezmények enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség az átiratában, illetve a nyilvános ülésen jelenlévő képviselője útján az ügyészi fellebbezést változatlan tartalommal fenntartotta.

A másodfokú bíróság a jogorvoslatokkal megtámadott határozatot a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (továbbiakban: Be.) 348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást mentesnek találta a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól: az a rendelkezésre álló bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi előírások megtartásával folytatta le, olyan részletességgel, hogy a felmerülő ténybeli és jogi kérdésekben megnyugtatóan állást lehetett foglalni. Sajátossága volt az ügynek, hogy a vádlott a tárgyaláson beismerő vallomást tett és a vádiratban terhére rótt cselekmények elkövetését elismerte; túlnyomó részben olyan mozzanatok tekintetében, melyeket egyébként más adatok is alátámasztottak. Így vált ismertté a **kft1.** létrehozásával összefüggésben az, hogy annak ügyvezetői tisztségére a vádlott egy hajléktalan személyt kért fel, aki a cég képviselétől, valamint ügyeinek az intézésétől teljes egészében távol maradt.

Egyező tartalmú, ellentmondástól mentes adatok utaltak a vádlott által képviselt **kft2** könyvelésében és adóbevallásaiban elhelyezett számlák fiktív jellegére, arra a tényre, hogy a **kft1.**, a **kft3.**, a **kft4.**, a **kft5.**, a **kft6.**, a **kft7.**, valamint a **kft8.** nevében kibocsátott okiratok mögött valós gazdasági események nem álltak. Az sem volt vitatott, hogy a **kft1.** számlájára érkezett pénzt a vádlott kezelte.

Helytállóan járt el az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott védekezésének az ellenőrzése céljából további bizonyítást vett fel és a kitermelt fa felvásárlásban közreműködő tanú 3et tanúként kihallgatta. Vallomása azonban mindössze a megbízási szerződés alapján történő együttműködését igazolta, azt nem, hogy az eladott termékek vételárából bármilyen módon részesült volna.

Ilyen körülmények között az elsőfokú bíróság által rögzített - fellebbezéssel egyébként sem támadott - tényállás felderítettnek és hiánytalannak bizonyult, oly módon, hogy abban iratellenes megállapítás vagy téves ténybeli következtetés sem volt tettenérhető. Ezért az a Be.351.§ (1) bekezdésében írtak szerint irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

E tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségére. Ugyanakkor a cselekményeinek a minősítése csak részben felel meg a büntető anyagi jogszabályoknak.

Az irányadó tényállás szerint a vádlott hosszú időn keresztül figyelmen kívül hagyta azokat a számviteli és könyvvezetési előírásokat, melyek a **kft2** ügyvezetőjeként terhelték. Nem gondoskodott a mérleg összeállításáról, a főkönyvi kivonatok elkészítéséről, valamint a gazdasági események teljes körű nyilvántartásba vételéről, olyannyira, hogy ezzel a gazdasági társaság 2012. és 2013. üzleti évekre vonatkozó vagyoni helyzetének az áttekintését, illetve ellenőrzését megghiúsította.

A számvitel rendje megsértésének a rendbelisége a beszámolási időszakok számához igazodik, így valóságos homogén anyagi halmazat megállapításának van helye, ha a felróható kötelezettségszegések, illetve mulasztások több esztendő is érintenek. A Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (továbbiakban: Btk.) 6.§ (2) bekezdésében írtak szerint azonban nem bűnhalmazat, hanem folytatólagosan elkövetett bűncselekmény az, ha az elkövető ugyanolyan bűncselekményt, egységes elhatározással, azonos sértett sérelmére, rövid időközönként többször követ el.

Ez utóbbi feltételek a vádlott gazdálkodás rendjét sértő bűncselekménye tekintetében is maradéktalanul fennálltak. Az egyes mulasztások rövid időn belül ismétlődő jelleget mutattak, mindannyiszor úgy, hogy azok a vádlott közömbösséggel jellemezhető hozzáállásából fakadtak. Ezért a másodfokú bíróság a tényállás II. pontjában írt cselekményeket egységesen a Btk.403.§ (1) bekezdés b) pontjában meghatározott, folytatólagosan elkövetett számvitel rendje megsértése büntetnének minősítette.

Mindez szükségessé tette a büntetőjogi jogkövetkezményeket meghatározó tényezők ismételt áttekintését is.

A megváltozott minősítés folytán helytálló a Btk.81.§ (1)-(3) bekezdésein alapuló büntetési tételkeret meghatározása, mely öt évtől tizennégy évet el nem érő tartamú szabadságvesztés.

A kettőt meghaladó bűnhalmazat mellett további súlyosító körülmény az, hogy a vádlott két cselekményt is hosszabb időn keresztül, folytatólagosan követett el. Büntetlen előéletének az értékelésekor pedig nem lehetett figyelmen kívül hagyni, hogy utóbb ugyanilyen - költségvetést károsító - bűncselekmény miatt elmarasztalták: 2015. december 31-én felfüggesztett börtönbüntetésre ítélték.

Az időmúlásra, valamint a beismerő vallomásra tekintettel nem kifogásolható, hogy az elsőfokú bíróság a szabadságvesztés tartamát a Btk.82.§ (2) bekezdés b) pontjában írt rendelkezés alkalmazásával határozta meg. Annak mértéke azonban a hozzávetőlegesen 88 millió forint vagyoni hátrányt okozó vádlott vonatkozásában eltúlzottan enyhe, így nem alkalmas a Btk.79.§-ában megfogalmazott célok elérésére. Ezért a másodfokú bíróság a szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartamát négy-négy évre súlyosbította.

Következésképpen a büntetőjogi jogkövetkezményeket sérelmező jogorvoslati kérelmek közül az ügyészi fellebbezés bizonyult megalapozottnak.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy a vádlottat helyesen 2014. július 1-én vették őrizetbe, ekként a beszámított előzetes fogvatartás kezdő időpontjának is azzal kell megegyeznie. Ennek megfelelően tehát a vádlott szabadságvesztés-büntetésébe - a Btk.92.§ (1) bekezdése alapján - a 2014. július 1. napjától a 2014. július 3. napjáig őrizetben töltött időt szükséges beszámítani.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság - a Be.372.§ (1) bekezdésében írtak szerint - az elsőfokú bíróság ítéletének a gazdálkodás rendjét sértő bűncselekmény minősítésére, a büntetőjogi jogkövetkezményekre, valamint a beszámításra vonatkozó részét megváltoztatta.

Az egyéb rendelkezések törvényesek voltak, ezért azokat a Be.371.§ (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Pécs, 2018. február 16.

Dr. Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr. Túri Tamás s.k. előadó bíró, Dr. Hudvágner András s.k. bíró

A Zalaegerszegi Törvényszék 2.B.37/2015/48. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.II.51/2017/7. számú ítélete folytán - az abban írt változtatásokkal - a 2018. évi február hó 16. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Dr. Krémer László s.k.
a tanács elnöke

tisztviselő